

In memoriam

Emanoil Petruț

A plecat dintre noi, cu acea distincție rară, cu care ies din scenă numai marii artiști, dispărind în luna august, luna stelelor ce cad, unul dintre prețioșii artiști ai scenei și ecranului românesc: Emanoil Petruț!

Ochii săi de culoarea lacurilor glaciare de munte nu vor mai reflecta în ei nici strălucirea soarelui, nici luminile reflectoarelor și blendelor. Vocea sa cu timbru baritonal și accente vrincene se va rătăci în eterul amintirii și cine oare și-o va mai reaminti peste numai câțiva ani? Cu fruntea sus și cu pas legănat a pornit spre o întâlnire la care era așteptat (mi-a spus-o nu fără vădită teamă, la o repetiție) de peste doi ani. Poate că la capătul drumului, drumul acestei ipotetice întâlniri, îl așteaptă un celebru hohot de ris care se va împleti fericit cu hohotul său...

Cînd l-am văzut pentru prima oară pe scenă în piesa *Nepoții cornistului*, sint zeci de ani de atunci, într-un decor cu arderi de un roșu intens, semnat de și el dusul Tony Gheorghiu, înalt, vioi, spectaculos, părul de un blond auriu îi desena o aură strălucitoare în jurul frunții... Putea fi și Făt-Frumos și Peer Gynt și Parsifal și tinărul Oedip sau orice erou de legendă... Ultima oară cînd l-am văzut, tot pe scenă, era o imensă și prelungă pată brună, căreia lumina scenică nu îi mai putea prinde contururile și în care luminile dinlăuntru, cele care dau autenticitatea magnetismului actoricesc, se stinseseră... Aura îi dispăruse, măcinată de boală... Pe traiectoria dintre aura strălucitoare a începutului și trista pată brună, de-a lungul unor ani, s-au înșiruit nenumărate succese, nenumărate izbini actoricești... Pe scenă și pe ecranele mari și mici... Eroii naționali ca Tudor, Mircea Basarab, Răzvan s-au alăturat eroilor contemporani, ai noii dramaturgii, ai scrisului zilelor noastre, într-o amplă galerie, deloc lipsită de diversitate.

Prin dispariția lui Emanoil Petruț lumea artei românești pierde nu numai un valoros slujitor al ei, dar și un om. Un om plin de simplitate, de căldură sufletească, de înțelepciune și tact, a cărui coordonată de viață a fost dragostea de om.

Dacă, pentru Emanoil Petruț-artistul, ursitoarele s-au dovedit zecoroase, dîndu-i talent, vigoare, frumusețe, parcele necruțătoare și hulpave s-au grăbit și i-au tăiat cu malefică foarfecă firul vieții, mult, mult prea devreme.

Să-i păstrăm amintirea.

Mihai BERECHET